

А тъкмо него часъ съборътъ се разтури,
уречени дела завършилъ. Презъ клисури,
презъ дебри глъхнали се пръснаха безредъ
по свой пътъ всякой. Глъчь и викове отвредъ
горите цепеха, нататкъ въ далнината
заглъхвайки . . . Ей пакъ потокътъ тишината
изпълни съ буйний шумъ на пенни си вълни ;
повея ветрець, отъ усойни гълбини
понесълъ поздрави къмъ китните поляни.
Въ гъстежа шубраченъ, затуленъ между грани,
подсвирна дивий косъ ; презъ клони пролети
понявга катрица, запре се и слухти,
озъртайки се къмъ притъпкани равнища, —
подуши острый димъ, що още надъ огнища
напуснати се вий, и плаха бяга пакъ.
Орли, примамени отъ стръвенъ мирисъ, съ гракъ
едвамъ дочутъ отъ висъ, се виятъ мощнокрили,
въ мракътъ на дебрите пронизенъ погледъ впили . . .
Отново въ себе си се вслуша пустошъта ;
а тезъ които ѝ за мигъ самотностьта
смутиха, дома се завърнаха — те първи
готови за борба ! — за да изкупятъ съ кърви
отъ миналите дни на робството срамътъ,
вестители свети на сетний страшенъ съдъ,
неумолимий съдъ отсъденъ отъ съдбата.

Оборище ! Въ светий венець на имената,
венець България що кити и до край
ще кити — блясъка отъ тебе що сияй,
тямъ той и само той величие придава.
Безъ тебе бързо би световната забрава
обеззначила тяхъ — кат' бисерний герданъ
комуто липсува ялмазътъ, нескованъ
добре и някъде изгубенъ . . . Въ дни отдавни